

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 7128 van 8 februari 2008
in de zaak X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse
Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Congolese nationaliteit op 28 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van 28 augustus 2007 waarbij de aanvraag tot vestiging zonder voorwerp wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 augustus 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 19 december 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2008 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat I. DE VIRON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende op 30 maart 2007 een aanvraag tot vestiging in als aanverwant van de Belgische echtgenoot van zijn moeder (stiefvader).

1.2. Op 28 augustus 2007 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken deze vestigingsaanvraag zonder voorwerp te verklaren. Deze beslissing werd betekend aan verzoeker op 30 augustus 2007.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

1.3. De gemachtigde van de Minister trof eveneens op 28 augustus 2007 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van verzoeker, dat op 30 augustus 2007 betekend werd.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in fine van zijn verzoekschrift de Raad verzoekt om de bestreden beslissingen te hervormen en te stellen dat de Belgische Staat het recht van vestiging van verzoeker dient te erkennen en dat zonodig de debatten dienen heropend te worden om een dossier ten gronde samen te stellen ("pour produire un dossier de fond").

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om de bestreden beslissingen te hervormen en te stellen dat de Belgische Staat het recht van vestiging van verzoeker dient te erkennen. In de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, is het niet ontvankelijk.

2.3. De Raad ziet geen reden om de debatten te heropenen, aangezien het dossier derwijze in staat is dat de Raad haar bevoegdheid als annulatierechter in voorliggend geschil kan uitoefenen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 39/16 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 41, § 1, van de wetten betreffende het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966.

3.2. Verzoeker citeert de bovenvermelde bepalingen en haalt rechtsleer dienaangaande aan. Verzoeker vervolgt dat hij zijn vestigingsaanvraag ingediend heeft en later in een schrijven van 9 juli 2007 specifiek aangegeven heeft dat hij het Frans kiest als proceduretaal. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing derhalve in het Frans diende opgesteld te worden. Verzoeker concludeert dat dit niet het geval is en dat derhalve de beslissing dient vernietigd te worden.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker op 30 maart 2007 een aanvraag vestiging indiende in het Nederlands. Op het betreffende aanvraagformulier (bijlage 19) prijkt verzoekers hantekening. Conform het door verzoeker ingeroepen artikel 41, §1, van de wetten

betreffende het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, en artikel 39/16 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) werd de bestreden beslissing dan ook terecht in het Nederlands getroffen. De omstandigheid dat een raadsman in de loop van de vestigingsprocedure tussenkomt en het Frans vraagt voor het verdere verloop van de procedure kan hieraan geen afbreuk doen. Er anders over oordelen zou betekenen dat de werking van de administratie verlamd wordt door opeenvolgende verschillende taalkeuzes. Het feit dat een gebeurlijke latere beslissing die getroffen wordt ten aanzien van verzoeker in het Frans is opgesteld, kan hieraan evenmin afbreuk doen.

3.4. Een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten is een politiemaatregel en derhalve geen "akte" waaromtrent verzoekster als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen. Het bestreden bevel is immers niet het gevolg van één of andere aanvraag van verzoekster, maar een ambtshalve politiemaatregel (R.v.St., nr. 154.741, 10 februari 2006). Noch artikel 41 van de wetten betreffende het gebruik van talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, noch artikel 39/16 van de vreemdelingenwet kunnen in dit verband dienstig worden ingeroepen.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.5. In een tweede middel waarbij de Raad er redelijkerwijze van uitgaat dat het opgeworpen wordt tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoeker de schending op van artikel 31, 3° van de Richtlijn 2004/38/EEG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG) en van de artikelen 10, 11, 22, 24 en 191 van de Grondwet.

3.6. In een eerste onderdeel van het tweede middel stelt verzoeker dat de omzetting van artikel 31.3 van de betrokken richtlijn naar Belgisch recht geschied is door de introductie van artikel 39/2 in de vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat het beroep bij de Raad zoals omschreven in artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 31.3 van de richtlijn 2004/38. Verzoeker specificeert dat de Raad immers enkel over de wettigheid van de bestreden beslissing oordeelt en niet over de feiten en omstandigheden die aanleiding gegeven hebben tot de beslissing. Verzoeker stelt dat de richtlijn niet op een correcte wijze werd omgezet in artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet, dat de Raad deze bepaling in de vreemdelingenwet dient opzij te schuiven en artikel 31.3 van de richtlijn dient toe te passen, die volgens verzoeker directe werking heeft. Volgens verzoeker dient de Raad in huidig geschil over "volheid van rechtsmacht" te beschikken, zoals het ook gestipuleerd is in artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet. Verzoeker vervolgt dat hij als aanverwant van een Belgische onderdaan zich kan beroepen op deze richtlijn. Verzoeker wijst erop dat artikel 40, § 6, van de vreemdelingenwet familieleden van Belgische onderdanen gelijkstelt met familieleden van E.U.-onderdanen en dat indien er anders over geoordeeld wordt, dit aanleiding zou geven tot een discriminatie tussen de familieleden van E.U.-onderdanen en van Belgen, die zich niet kunnen beroepen op een grensoverschrijdend element. Een dergelijke discriminatie zou volgens verzoeker een schending opleveren van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 191 van de Grondwet.

3.7. In een tweede onderdeel van het tweede middel stelt verzoeker dat indien de richtlijn geen directe werking heeft, er toch dient vastgesteld te worden dat het gemeenschapsrecht niet op een correcte wijze werd omgezet in artikel 39/2, § 2, door geen volheid van rechtsmacht te voorzien. Verzoeker stelt dat de volgende prejudiciële vraag in dit geval dient gesteld te worden aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen: *"Avant-dire droit, poser une question préjudicielle a la Cour de Justice des Communautés européennes : Dès lors que l'article 31.3 de la directive 2004/38 (CE) du Parlement Européen et du Conseil*

du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leur famille de circuler et de séjourner librement sur le territoire des Etats membres, applicable en Pespèce en vertu de l'interdiction de discrimination entre les ressortissants communautaires et les belges et en vertu de l'assimilation des belges aux européens prévue par le droit belge, prévoit tres clairement que le recours doit permettre un examen de la légalité de la décision ainsi que des faits et circonstances justifiant la mesure envisagée, alors que l'article 39/2 §2 de la loi du 15 décembre 1980 ne prévoit pas un recours de pleine juridiction, mais un recours en annulation, en ce sens l'article 39/2 §2 de la loi du 15 décembre 1980 ne transpose-t-il pas de maniere incorrecte la directive en ne prévoyant qu'un recours en légalité sans donner la faculté a la juridiction d'apprécier les faits et circonstances justifiant la mesure envisagée? ”.

3.8. Artikel 31.3. van richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

"De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen. Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28."

3.9. Vooreerst dient te worden nagegaan of artikel 31, 3° van de Richtlijn 2004/38/EEG rechtstreekse werking heeft in de interne Belgische rechtsorde. Een richtlijn heeft slechts directe werking in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (R.v.St, nr. 99.794, 15 oktober 2001, R.v.St., nr. 109.563, 30 juli 2002). Bovendien is van rechtstreekse werking pas sprake zodra de rechter in staat is om, zonder verdere uitvoeringsmaatregelen, een voor het concrete geval dienstige uitlegging aan te reiken, waardoor particulieren hun aan de norm ontleende rechten kunnen afdwingen.

3.10. Het staat vast dat de omzettingstermijn voor de Richtlijn 2004/38/EG, zijnde 30 april 2006, is verstreken. Hierover bestaat geen betwisting.

3.11. Wat de vraag betreft of de voormelde richtlijn tijdig werden omgezet en in voorkomend geval of deze omzetting correct is geschied, kan in de huidige stand van de procedure voor wat betreft artikel 31, 3° van de richtlijn worden volstaan, te verwijzen naar de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 blijkt immers dat *"In werkelijkheid leiden de afschaffing van het verzoek tot herziening en de invoering van artikel 39/79 in de wet door het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot inrichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gebaseerd op artikel 77 van de Grondwet) tot de feitelijke omzetting van de artikelen 15 en 31 van de voornoemde richtlijn 2004/38/EG in het Belgische recht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) inderdaad een jurisdictioneel beroep (is) dat automatisch schorsend is voor wat betreft de beslissingen genomen ten aanzien van burgers van de Unie en hun gezinsleden, en dat het mogelijk maakt om de wettigheid van het besluit, alsmede de feiten en omstandigheden die de maatregel rechtvaardigen en het evenredig karakter van deze maatregel te onderzoeken, overeenkomstig artikel 31, §§ 1 tot 3 van de richtlijn 2004/38/EG. (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2487/001, 78) »*. De wet van 15 september 2006 is op 1 juni 2007 in werking getreden, zodat de omzetting van artikel 31, 3° van de richtlijn 2004/38 EG is geschied en verzoekende partij zich wat dit artikel betreft niet langer op de directe werking van de richtlijn kan beroepen.

3.12. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de

vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Pari. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). De verzoekende partij brengt geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen. Haar stelling dat de Raad de feiten en de omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen niet in ogenschouw zou mogen nemen, kan dan ook niet worden gevolgd. In haar arrest nr.6/2006 van 18 januari 2006 heeft het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad van State beschikken, gesteld ; *"De Raad van State gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58). Bovendien kan de Raad van State, in de omstandigheden bedoeld in artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelasten dat de uitvoering van de beslissing om sancties op te leggen wordt geschorst, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve sanctie die hun kan worden opgelegd. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot gevolg dat ze op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt".* Het beroep tot nietigverklaring zoals het bestaat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is te vergelijken met het beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State. Uit wat voorafgaat blijkt dat de omzetting van artikel 31,3° van de Richtlijn 2004/38/EG correct is geschied.

3.13. Tot slot merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoeker niet aantoont in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad haar belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van haar betrachting zou verschillen van een behandeling van haar beroep bij volle rechtsmacht.

3.14. Uit het bovenvermelde volgt dat het tweede middel ongegrond is. Artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet houdt een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg in voor elke verzoeker die een beroep instelt bij de Raad op grond van dit artikel van de vreemdelingenwet en vormt een correcte omzetting van artikel 31,3° van de Richtlijn 2004/38/EG . Er is in dit verband geen sprake van een discriminatie tussen familieleden van E.U.-onderdanen en van Belgen. Het antwoord op de prejudiciële vraag is dan ook niet onontbeerlijk om uitspraak te doen. Ten slotte is de Raad, gelet op artikel 234, derde lid, van het EG-verdrag, niet gehouden een prejudiciële vaag te stellen, daar zijn uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State. De Raad gaat derhalve niet in op het verzoek een prejudiciële vraag te stellen, noch aan het Hof van Justitie, noch aan het Grondwettelijk hof, zoals gevraagd in de repliekmemoërie.

In zoverre het tweede middel de schending opwerpt van artikel 31, 3° van de Richtlijn 2004/38/EEG en van de artikelen 11 en 191 van de Grondwet is het middel niet gegrond.

In zoverre het tweede middel de schending opwerpt van de artikelen 10, 22 en 24 van de Grondwet is het middel onontvankelijk aangezien verzoeker niet nader toelicht op welke wijze voormelde bepalingen geschonden zijn.

3.15. In een derde middel, waarbij de Raad er redelijkerwijze van uitgaat dat het opgeworpen wordt tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoeker een gebrek in de motivering op,

de schending van de artikelen 40, § 6, en 62 van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, alsook een appreciatiefout, schending van de verplichting om rekening te houden met alle pertinente elementen van de zaak, machtoverschrijding en schending van het proportionaliteitsbeginsel.

3.16. Verzoeker verwijst in een eerste onderdeel van het derde middel naar artikel 40, § 6, van de vreemdelingenwet en stelt dat het feit dat zijn moeder gescheiden is van haar Belgische echtgenoot geen invloed mag hebben op zijn verblijfsrecht. Verzoeker vervolgt dat de gemachtigde van de Minister diende na te gaan of verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 van de vreemdelingenwet sinds zijn aankomst in België en niet op het ogenblik van zijn aanvraag. Verzoeker specificeert dat de toekenning van een verblijfsvergunning enkel de aposteri erkenning vormt van een voorbestaand recht temeer daar hij samengewoond heeft met de echtgenoot van zijn moeder sinds zijn aankomst in België. Verzoeker verwijst naar een advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen om zijn argument te onderbouwen. Verzoeker verwijst naar de bovenvermelde richtlijn 2004/38/EG die volgens hem directe werking heeft en stelt dat de richtlijn evenmin een effectieve samenwoning vereist op het moment van de verblijfsaanvraag. Verzoeker specificeert verwijzend naar artikel 2.2.b) en 7. b) van de richtlijn dat het volstaat bloedverwant te zijn van een persoon die beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Verzoeker verwijst naar het arrest DIATA van 13 februari 1985, gewezen door het Hof van Justitie waarin gesteld wordt dat het niet vereist is dat echtgenoten onder hetzelfde dak wonen. Verzoeker verwijst eveneens naar een arrest van het Arbitragehof van 9 januari 1996 over het verschil in toepassing van de artikelen 10, 4° en 40 van de vreemdelingenwet, naar de voorbereidende werken van de vreemdelingenwet en naar rechtspraak van de Raad van State dienaangaande om zijn standpunt kracht bij te zetten. Verzoeker besluit dat indien permanente samenwoning niet kan geëist worden van echtgenoten, men hieruit kan afleiden dat een samenwoning op het moment van de aanvraag evenmin vereist wordt door de wet en dat deze redenering dient doorgetrokken te worden naar de descendentes toe. Verzoeker verduidelijkt dat hij in die zin duidelijk over een recht van verblijf beschikte vanaf zijn aankomst in België en dat het feit dat zijn moeder gescheiden was van haar Belgische echtgenoot op het ogenblik dat hij zijn vestigingsaanvraag indiende, hierop geen invloed kan hebben. Volgens verzoeker diende de gemachtigde van de Minister minstens te motiveren waarom geen rekening gehouden werd met het gegeven dat geen samenwoning vereist is in het kader van een vestigingsaanvraag met een Belgische onderdaan.

3.17. In een tweede onderdeel van het derde middel stelt verzoeker dat hem tevens verblijfsrecht dient verleend te worden op grond van artikel 40 van de vreemdelingenwet als ouder van een Belgisch kind. Verzoeker stelt dat dit gegeven dient in beschouwing genomen te worden bij de behandeling van onderhavig beroep, dat volgens hem, zoals reeds uiteengezet in het tweede middel, in volle rechtsmacht dient behandeld te worden.

3.18. De motivering van de eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“De vestigingsaanvraag dd. 30 maart 2007, ingediend door de onderdaan van Congo (Dem. Rep.), K. L., B. geboren te Kinshasa, op 25/04/1980 wordt zonder voorwerp verklaard.

Motivering :

De Belgische stiefvader M.-T. L. A. in wiens functie de aanvraag tot vestiging gedaan werd is sedert 24/07/2007 uit de echt gescheiden van de moeder van betrokkene L. L., M.F., bijgevolg is er geen wettelijke band meer tussen betrokkene en M.-T., L. A., bijgevolg kan betrokkene geen beroep meer doen op Art. 40 van de wet van 15/12/1980 ».

3.19. Uit het betoog van verzoeker leidt de Raad af dat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen. De Raad stelt vast dat verzoeker en aanvraag vestiging heeft ingediend als bloedverwant van een Congeelse vrouw, die getrouwd was met een Belgische onderdaan. Met deze Belgische onderdaan, verzoekers stiefvader, had verzoeker geen bloedverwantschap, doch wel een aanverwantschap. Verzoeker betwist niet dat zijn moeder en haar Belgische echtgenoot op 24 juli 2007 uit de echt gescheiden zijn. Door de echtscheiding kwam er einde aan de aanverwantschap met de Belgische onderdaan en vervalt derhalve de grond voor een vestigingsaanvraag. Het was immers de Belgische onderdaan in wiens functie verzoeker een vestigingsaanvraag had ingediend, die zijn verblijfsrecht opende. Gans het betoog van verzoeker aangaande gezamenlijke vestiging doet niet ter zake. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt volstaat het in deze niet dat verzoeker vóór zijn vestigingsaanvraag voldeed aan de voorwaarden gesteld door artikel 40, § 6, van de vreemdelingenwet en dient hij gedurende de ganse vestigingsprocedure te voldoen aan de gestelde voorwaarden, voorwaarden die de gemachtigde van de Minister dient na te gaan alvorens een verblijfsrecht te erkennen.

3.20. Voor wat betreft het tweede onderdeel van het derde middel stelt de Raad vast dat verzoeker een vestigingsaanvraag heeft ingediend als aanverwant van een Belgische onderdaan. Indien verzoeker meent dat hij op grond van artikel 40, § 6 een verblijfsrecht heeft als ascendent van een Belgisch kind, dient hij een vestigingsaanvraag in te dienen conform het gestelde in artikel 61 van koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit). Zoals hierboven reeds gesteld werd, houdt artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg in voor elke verzoeker die een beroep instelt bij de Raad en wordt er niet ingegaan op de vraag van verzoeker om zijn beroep in volle rechtsmacht te behandelen.

3.21. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing getuigt van een appreciatiefout of genomen is op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze, noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de Minister in het kader van artikel 40 van de vreemdelingenwet beschikt.

Het derde middel is ongegrond voor zover de schending opgeworpen wordt van de artikelen 40, § 6, en 62 van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending ingeroepen wordt van de verplichting om rekening te houden met alle pertinente elementen van de zaak en voor zover aangehaald wordt dat de beslissing getuigt van een appreciatiefout en machtsoverschrijding.

In zoverre de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt aangevoerd, is het derde middel onontvankelijk, aangezien verzoeker nalaat te omschrijven welke beginselen van behoorlijk bestuur andere dan het proportionaliteitsbeginsel in het geding zijn en op welke wijze het proportionaliteitsbeginsel geschonden werd.

3.22. In een vierde middel werpt verzoeker een gebrek in de motivering op, de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 E.V.R.M., van artikel 22 van de Grondwet, de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, alsook een appreciatiefout, schending van de verplichting om rekening te houden met alle pertinente elementen van de zaak, machtsoverschrijding en schending van het proportionaliteitsbeginsel”.

3.23. Verzoeker betoogt dat er geen rekening gehouden wordt met het feit dat zijn moeder en zijn broer in België wonen en dat hij en zijn familieleden allemaal perfect geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Verzoeker vervolgt dat bij een gebeurlijke terugkeer naar Congo hij definitief gescheiden wordt van zijn familie en hij verplicht wordt zijn professionele activiteiten stop te zetten. Verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing geen gewag maakt van de zware gevolgen die de beslissing met zich meebrengt voor hem en zijn dochter.

3.24. - Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

- Artikel 22 van de Grondwet bepaalt het volgende:

"Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht."

3.25. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 E.V.R.M. blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 E.V.R.M. staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de wet van 15 december 1980 dan ook niet in de weg (R.v.St, nr. 99.581, 9 oktober 2001). Artikel 40 van de wet van 15 december 1980 kan als een wettelijk kader beschouwd worden binnen hetwelk het in artikel 8 E.V.R.M. vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005). Hierboven werd reeds gesteld dat verzoekers vestigingsaanvraag in functie van zijn Belgische stiefvader terecht zonder voorwerp verklaard werd, aangezien hij conform artikel 40, §6 van de vreemdelingenwet niet langer kan beschouwd worden als een aanverwant van een Belgische onderdaan. Een rechtmatige toepassing van de wet van 15 december 1980 kan geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. inhouden (R.v.St, nr. 130.936, 30 april 2004). Dezelfde opmerking geldt voor de aangevoerde schending van artikel 22 van de Grondwet. Verzoeker houdt voor dat hij op 19 februari 2005 vader geworden is van een Belgisch kind. Verzoeker maakt te dien einde een kopie over van een akte opgesteld op 24 augustus 2007 door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brussel, waarin hij een kind geboren in 2005 erkent. Hieruit blijkt niet dat het een Belgisch kind betreft. Het administratief dossier bevat dit stuk niet en evenmin een ander bewijstuk dienaangaande. De gemachtigde van de Minister kon derhalve niet op de hoogte zijn van het feit dat verzoeker een kind had. Het feit dat men een Belgisch kind heeft, volstaat alleszins niet op zich om gevestigd te worden in het Rijk op grond van artikel 40 van de bovenvermelde wet van 15 december 1980. Verzoeker heeft zijn verblijfsaanvraag specifiek ingediend op grond van artikel 40 van de vreemdelingenwet als aanverwant van een Belgische onderdaan. De bestreden beslissing vormt een correcte toepassing van artikel 40, §6, van de vreemdelingenwet. Zoals reeds eerder gesteld komt het aan verzoeker toe om indien hij meent dat hij op grond van artikel 40, § 6 een verblijfsrecht heeft als ascendent van een Belgisch kind, een vestigingsaanvraag in te dienen conform het gestelde in artikel 61 van

het vreemdelingenbesluit. De tweede bestreden beslissing heeft bovendien niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar moeder en broer wordt gescheiden, maar enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de Minister op 17 september 2007 de verblijfsaanvraag van verzoeker ingediend op grond van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde waarbij de aanwezigheid van verzoekers broer en moeder niet als een buitengewone omstandigheid werd aanvaard die het indienen van een dergelijke aanvraag in België wettigt.

In zoverre de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur wordt aangevoerd, is het vierde middel onontvankelijk, aangezien verzoeker nalaat te omschrijven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur dan het proportionaliteitsbeginsel in het geding zijn. Voor wat betreft de andere aangehaalde geschonden bepalingen is het vierde middel ongegrond.

3.26. In een vijfde middel opgeworpen tegen de tweede bestreden beslissing werpt verzoeker de schending op van artikel 39/79, eerste en tweede lid, 5° en van artikel 62 van de vreemdelingenwet op, alsmede de schending van de motiveringsplicht, de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.27. Verzoeker verwijst naar artikel 39/79, eerste en tweede lid, 5° van de vreemdelingenwet en stelt dat indien geen bevel om het grondgebied te verlaten op een gedwongen wijze mag worden uitgevoerd tijdens de behandeling van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, er ook geen bevel mag worden uitgereikt. Verzoeker verwijst naar de zaak C-408/03 gewezen door het Hof van Justitie waarin gesteld wordt dat er geen automatisch bevel om het grondgebied te verlaten mag worden uitgereikt aan E.U.-onderdanen die niet binnen de voorziene termijnen de nodige documenten neerleggen die vereist zijn voor de afgifte van een verblijfsvergunning. Verzoeker stelt dat de motivering van het bevel een standaardmotivering bevat waarin geen rekening gehouden werd met de gegevens van de zaak en dat het bevel op die manier als een automatisch bevel dient beschouwd te worden.

3.28. Zoals verzoeker zelf aangeeft verbiedt 39/79, eerste en tweede lid, 5° van de vreemdelingenwet niet dat er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt, wel dat dit bevel op een gedwongen wijze wordt uitgevoerd. Verzoekers redenering dat aangezien een bevel niet op een gedwongen wijze mag worden uitgevoerd er ook geen bevel mag getroffen worden kan niet gevolgd worden, aangezien het een het andere niet uitsluit. Verzoekers verwijzing naar de zaak C-408/03 mist juridische grondslag aangezien verzoeker geen E.U.-onderdaan betreft die er niet in slaagt binnen een bepaalde termijn documenten neer te leggen en de bestreden beslissing dit ook niet stelt. De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet en aangeeft dat hij langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 toegelaten termijn en dat zijn immatriculatieattest verstreken is sinds 30 augustus 2007. Verzoeker betwist dit niet en zijn blote bewering dat dit een standaardmotivering betreft, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. De tweede bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen.

In zoverre de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur wordt aangevoerd, is het vijfde middel onontvankelijk, aangezien verzoeker nalaat te omschrijven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur dan de motiveringplicht er in het geding zijn.

Voor wat betreft de andere aangehaalde geschonden bepalingen is het vijfde middel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

M. EKKA.